

Ο χειροτονητήριος λόγος του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Χειροτονητήριος Λόγος του Εψηφισμένου Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνού, που εκφώνησε κατά τη Χειροτονία του εις Επίσκοπον, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Αθηνών, την Κυριακή 9 Οκτωβρίου 2022.

`<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>`

«Έτοιμη ή καρδιά μου πρὸς σέ, ὁ Θεός, έτοιμη ή καρδιά μου»

(Ψαλμ. 107,2).

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμε, Θεοτίμητε Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἀγιωτάτης, Ἀποστολικῆς καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀδελφοί μου συμπρεσβύτεροι καί διάκονοι,

Εντιμώτατοι Ἀρχοντες,

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί περιούσιε,

Ψήφω καί δοκιμασίᾳ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνεβαίνω «ἐν ὑπερώῳ τόπῳ» (Ὁρθρος Μεγάλης Τετάρτης) αὕτῃ τήν εὐλογημένη στιγμή. Καλοῦμαι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νά προσλάβω καί νά διακονήσω τό ὕψιστον δῶρον τῆς «δεσποτικῆς ξενίας»: νά καταστῶ προεστώς «τῆς ἀθανάτου τραπέζης» καί πατήρ τοῦ λαοῦ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας, τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μοῦ ἐμπιστεύεται, γιά νά προσλάβω «τό φῶς τό ἀληθινόν» καί νά τό μεταδίδω μέχρις ὅτου ὁ Δίκαιος Κριτής «μέλλει παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖσθαι».

Κατά τήν μεγάλη καί ἱερή αὕτῃ ὥρα ἀντηχοῦν μέσα στόν νοῦ καί στήν καρδιά μου τά λόγια τοῦ θεοφόρου Ἀγίου Ἰγνατίου, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας: «Γνωρίζω ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δέν λαμβάνει τό χάρισμα τῆς διακονίας τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος ἀφ' ἐαυτοῦ του, οὔτε ἀπό τούς ἀνθρώπους, οὔτε γιά νά γίνει κενόδοξος, ἀλλά χάρη στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Πρός Φιλαδελφεῖς). Κι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού καλοῦμαι νά ἀκολουθήσω: δρόμος ἀγάπης, σταυρικῆς καί κενωτικῆς. Δρόμος καρδιάς παραδομένης στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, τήν ἴδια στιγμή, δρόμος ἡγετικός.

«Ὃς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μάρκ. 10, 43-44). Αὐτός εἶναι ὁ ἐπίσκοπος. Ἡγεῖται τοῦ λαοῦ του ὡς ὁ διακονῶν. Τό ἐγκόλπιο καί ὁ σταυρός πού φέρει, τίθενται στό στήθος, στό μέρος τῆς καρδιάς. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία τοῦ ὑπενθυμίζει κάθε στιγμή ὅτι αὐτό πού ἔλαβε δέν εἶναι δόξα ἀνθρώπινη καί πρόσκαιρη, ἀλλά πρόσκληση συνάντησης μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ξεχωριστά.

Ἡ διακονία του αὕτῃ πηγάζει ἀπό τήν «καιομένη καρδιά» (Λουκ. 24,32)· μία καρδιά στερεωμένη στή μαρτυρία περί τῆς ἀληθείας, στήν ἐπίγνωση τῆς ἀποστολῆς τοῦ νά εἶναι «λύχνος ἐπὶ τήν λυχνίαν» τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. 5,15), γιά νά φέγγει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως σέ ἕναν κόσμον πού τυραννιέται ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, γιά νά συνεχίζει τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἀποστόλων καί τῶν συνεπισκόπων του, πού δέν μπορεῖ νά εἶναι παρὰ αὐτό: «νά εὐαγγελιστεῖ τή λύτρωση στούς πτωχοῦς καί ταπεινοῦς, νά θεραπεύσει τούς συντετριμμένους στήν καρδιά, νά κηρύξει στούς αἰχμαλώτους τῶν παθῶν τήν συγχώρηση καί στούς τυφλωμένους ἀπό τήν ἁμαρτία τήν ἀνάβλεψη, νά ἀποστείλει ὑγιεῖς καί ἐλεύθερους ἀπό τήν ἐνοχή ὅσους

συνετρίβησαν από τό κακό, νά κηρύξει τήν ἀρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς, εὐπρόσδεκτης ἀπό τόν Κύριο» (πρβλ. Λουκ. 4, 18-19).

Ὁ κάθε ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ μία συνέχεια στόν κρίκο τῆς ἀλυσίδας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί μία καινούργια ἀρχή. Εἶναι αὐτός πού αἰτεῖται τήν χάρη καί λαμβάνει τό δώρημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί καλεῖται νά ζήσει τήν διακονία του ὡς σταυρό καί ἀνάσταση. Διότι ὁ ἐπίσκοπος λησμονεῖ τόν ἑαυτό του, καθὼς στό πρόσωπό του ἡ ἐν τόπῳ Ἐκκλησία, στήν ὁποία καθίσταται πατέρας καί ποιμένας, ἀγωνίζεται νά ἐκπληρώσει τήν ἀποστολή πού τῆς δόθηκε: νά εἶναι ἐνωμένη μέ τήν σύμπασα Ἐκκλησία καί νά μαρτυρεῖ τήν ἀλήθεια καί τήν παράδοσή της. Ἐγγυητής αὐτῆς τῆς μαρτυρίας εἶναι ὁ ἐπίσκοπος, ζώντας καί πολιτευόμενος σταυρικά.

Ὁ ἐπίσκοπος ἀποδέχεται, ἀγκαλιάζει καί διακονεῖ σάν γνήσιος πατέρας, προσευχητικά καί θυσιαστικά, ὅλα τά μέλη τῆς ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας: τούς ἐγγύς καί τούς μακράν, τούς ἀγωνιζομένους καί τούς πεπτωκότας, τούς δι' εὐλόγους αἰτίας ἀπολειφθέντας καί τούς δυνάμει πιστούς, αὐτούς πού ζοῦν τό μυστήριό τῆς χάριτος καί ὅσους δέν τό βιώνουν ἀλλά ἔχουν κάθε δικαίωμα καί δυνατότητα νά τό πράξουν, αὐτούς πού ἀποδέχονται τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καί αὐτούς πού δοκιμάζονται ἀπό τόν πειρασμό τῆς ἰδίας γνώμης, τήν ὁποία, ἄλλοτε ἀπό γνήσια ἀγωνία καί ἄλλοτε ἀπό ἔλλειμμα ταπείνωσης προσπαθοῦν νά ἐπιβάλουν. Κανείς δέν περισσεύει, διότι ὅλοι εἶναι «σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους» (Α' Κορ. 12, 27). Γιά τόν ἐπίσκοπο ὅλοι εἶναι οἰκεῖοι, παιδιά του. Σηκώνει τό φορτίο τους, κι ἂς εἶναι σταυρικό. «Καθ' ὑπερβολήν ὁδόν δείκνυσι» (Α' Κορ. 12, 31), τήν ὁδὸ τῆς ἀγάπης. Ὅριό του τό «ἄχρις οὗ μορφωθῇ ὁ Χριστός» (Γαλ. 4, 19) «ἐνί ἐκάστῳ» τῶν μελῶν τῆς ποιμένης του, διότι ἡ ἀποστολή του εἶναι νά παρουσιαστεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὄχι μόνος του, ἀλλά ὁμολογώντας καί βιώνοντας τό· «ἰδοὺ ἐγὼ καί τά παιδιά ἃ μοι ἔδωκας, Κύριε» (Ἑβρ. 2, 13)

Γιά νά γίνει αὐτό, δέν μπορεῖ νά ἀκολουθήσει ἄλλον δρόμο ἐκτός ἀπό τήν συνοδικότητα, δηλαδή ἀπό τήν δική του ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, τήν ὁποία ἐπαναβεβαιώνει σέ κάθε Θεία Λειτουργία μνημονεύοντας: «ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς ὀρθοτομούσης τόν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας». Μέ τόν τρόπο αὐτό καλεῖ κληρο καί λαό νά οἰκειώνονται τήν μετοχή στήν Ἐκκλησία ὄχι μόνο ὡς εὐχή καί προσευχή, ἀλλά καί ὡς βίωμα σώζουσας ὑπακοῆς. Διότι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Δέν ἀποτελεῖ ἀτομικό κατόρθωμα.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια ἀποκτᾶται μέ πόνο, δίδεται ἀντί σταυροῦ. Κερδίζεται μέ ὑπομονή, διότι δέν κατανοεῖται πάντοτε τή στιγμή πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦμε. Καί ἡ εὐθύνη τοῦ προεστῶτος εἶναι ἡ μεγαλύτερη. Ἀπαιτοῦνται δάκρυα προσευχῆς, διάθεση συνοδοιπορίας, πολλή ταπείνωση, μετοχή στήν ἀποστολική ἐμπειρία:

«λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι» (Α΄Κορ. 4, 12-13).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἐγγυητής τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως. Ἡ παράδοση διαφυλάσσεται στήν Ἐκκλησία καί ἀποτελεῖ τή βάση, γιά νά ἀναζωογονεῖται ἡ ὑπαρξή μας, γιά νά μπορούμε νά ἐξερχόμαστε στό σήμερα καί νά διαλεγόμαστε μαζί του. Δέν ἀρνούμεθα καί δέν ἀφιστάμεθα τῆς παραδόσεως, διότι «Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ. 13,8). Παράλληλα, ζοῦμε τό σήμερα, ὅχι μέ πικρία ἢ φόβο γιά ὅ,τι περιορίστηκε ἢ χάθηκε, ἀλλά μέ τήν ἐπίγνωση τῆς κλήσεώς μας νά ἐργαστοῦμε ἐν χρόνῳ καί ἐν κόσμῳ, «καθά συνέταξε ἡμῖν Κύριος» (Ματθ. 27, 10).

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ προεστώς τῆς συγκεκριμένης ἐν τόπῳ Ἐκκλησίας. Καί αὐτό καλοῦμαι ἀπό σήμερα ἰσόβια νά ζήσω, αὐτόν τόν ἄρρηκτο δεσμό μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Αἰτωλίας καί τῆς Ἀκαρνανίας. Μεταφυτεύομαι ἀπό τή φιλόξενη Μαγνησία, πού ἀγάπησα, σέ ἕνα τόπο τρισευλογημένο καί πολλαπλῶς ἀπό τόν Θεό εὐεργετημένο.

Κάθε τι σέ αὐτόν εἶναι μοναδικό στήν ἐλληνική μας πατρίδα:

Ἡ φυσική του ὁμορφιά θαυμαστή καί πολυποίκιλη, ἀπό τή λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου μέχρι τόν Ἀμβρακικό κόλπο μέ τή σπάνια πανίδα, καί ἀπό τά Ἀκαρνανικά Ὅρη μέχρι τόν ποταμό Ἀχελῷο.

Ἡ ἱστορικότητά του χαμένη στά βάθη τῶν αἰώνων, ἀπό τήν πολιορκία τῆς Τροίας καί τή μυθική Ἀργώ, ὅπου Αἰτωλοί καί Ἀκαρνανεῖς ἔδιναν τό στίγμα τῆς ἱστορικῆς παρουσίας τους, μέχρι τά ποτισμένα μέ ἐλληνικό αἷμα χώματα ἐπὶ Τουρκοκρατίας καί, προπαντός, μέχρι τό ἱερό Μεσολόγγι, πού μέ τήν Ἑξοδό του ἔγινε παγκόσμιο σύμβολο ἡρωϊσμοῦ καί ἀντίστασης σέ κάθε μορφή βαρβαρότητας καί ἀνελευθερίας.

Ἰδιαιτέρως ἡ πόλη τοῦ Ἀγρινίου, λίκνο τῆς δημοκρατίας ἀπό τήν ἀρχαιότητα, γενέτειρα ἀργότερα μεγάλων μορφῶν πού ἀναδείχθηκαν στήν παιδεία, στή σπουδή, στά γράμματα, στήν τέχνη, καί κατεστάθησαν μεγάλοι εὐεργέτες τοῦ γένους τους. Πόλη πού φιλοξένησε μέ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν τούς ἀδελφούς πρόσφυγες τῆς Μικρασίας, καί πλουτίστηκε ἔτι καί ἔτι ἀπό αὐτούς μέ τήν ἀγάπη γιά τόν Θεό, τό φιλοπρόοδο ἦθος, τήν ἀπλότητα πού γίνεται ἀρχοντιά καί εὐλογημένη δημιουργία.

Ἡ Αἰτωλοακαρνανία εἶναι ἕνας τόπος, πού μέχρι σήμερα γεννᾷ ἁγίους. Στά χώματα αὐτά γεννήθηκε ὁ φλογερός ἐθναπόστολος καί ἱερομάρτυς ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος ἔδειξε μέ τήν ζωή, τίς διδαχές, τήν μαρτυρία καί τό μαρτύριό

του ὅτι ἡ πίστη ἀνοίγει ὁδὸ θυσίας, ἄσκησης, παιδείας, συνάντησης τῶν ἀνθρώπων πού ὀφείλουν νά διαφυλάξουν τήν παράδοση, νά κρατήσουν ταυτότητα, γλῶσσα, ἀρχοντιά, μαχητικότητα, πού νιώθουν ὅτι «ψυχὴ καί Χριστός μᾶς χρειάζεται».

Ἐδῶ γεννήθηκε ἀκόμα ὁ προπομπὸς τοῦ ἁγίου Εὐγένιος ὁ Αἰτωλός, ὁ ὁποῖος, 100 χρόνια νωρίτερα, δίδαξε τήν ὁδὸ τῆς ταπείνωσης, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, τῆς κατήχησης, τῆς ἀγάπης γιὰ τὰ γράμματα, τοῦ γνήσιου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος.

Ἐδῶ ἀσκήτεψαν ἅγιοι ὅπως ὁ Ὅσιος Βάρβαρος ὁ Πενταπολίτης, ἀλλὰ καί μαρτύρησαν ἄλλοι, ὅπως ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐν Βραχωρίῳ.

Ἐδῶ καί ὁ φλογερός ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντίστασης τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων» τοῦ Μεσολογγίου, θυσιάστηκε μαζί μέ τούς ἱερεῖς του, γιὰ νά μὴν ἀφήσει τὸν ἅμαχο πληθυσμὸ νά πέσει στὰ χέρια τῶν βάρβαρων ἐχθρῶν.

Ἐδῶ, τέλος, εἶδε τό φῶς καί ὁ σύγχρονός μας ἅγιος Καλλίνικος, Μητροπολίτης Ἐδέσσης, ὁ «ἀσκητὴς Ἐπίσκοπος», ὁ «διάφανος Ἱεράρχης», «τό κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας», ὁ «μὴ ἐκ τοῦ τόπου σεμνυνόμενος, ἀλλὰ τὸν τόπον σεμνύνων ἀφ' ἑαυτοῦ».

Ταπεινά ἀσπάζομαι τὰ ἴχνη πού ἄφησαν στό πέρασμά Τους ὅλοι αὐτοί οἱ γίγαντες τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος. Ἐπικαλοῦμαι τίς πρεσβεῖες Τους, ὥστε νά συνεχίσω μέ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ τό δικό Τους ἔργο, σέ ἓνα τόπο πού γίνεται πλέον ἡ πατρίδα μου, καί σέ μιά τοπικὴ Ἐκκλησία, πού εἶναι στερεωμένη σέ τέτοια ἱερά καί ἄσειστα θεμέλια.

Μνημονεύω τούτη τὴν στιγμή τούς τρεῖς τελευταίους ἀειμνήστους ἐπισκόπους αὐτῆς τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ καί προκατόχους μου: τὸν Ἱερόθεο Παρασκευόπουλο, πού στηρίξε μέ δυναμισμό τὸν λαό τοῦ Θεοῦ, ἰδίως στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς. Τὸν Θεόκλητο Ἀβραντινὴ, τὸν «δεσπότη τῶν μεγάλων ἔργων», ὁ ὁποῖος πρωταγωνίστησε στό νά ἔχει ἡ ἱερά αὐτὴ Μητρόπολη, ναοὺς καί ἱδρύματα καί καλούς κληρικούς. Τέλος, τὸν πολύκλαυστο καί πολυσέβαστο Κοσμᾶ Παπαχρήστου, τὸν ἀπλό καί ταπεινὸ στήν καρδιά, τὸν φλογερό ἱεραπόστολο, τὸν σπουδαῖο πνευματικὸ καθοδηγητὴ, αὐτόν πού ἀγαπήθηκε ὅσο κανεῖς. Μνημονεύοντάς τους στό ἱερό θυσιαστήριο, ζητῶ τὴ στηρίξη τῶν ἁγίων εὐχῶν τους, ὥστε νά μιμηθῶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴν Ἐκκλησία καί τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν λαό τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο θεοφιλῶς διεποίμαναν.

Μέ ἅγιο πόθο καί πατρικὴ ἀγάπη περιμένω τὴν ὥρα πού θά κοινωνήσω μέ τούς

ταπεινούς και άφανείς εργάτες του εύλογημένου αυτού Γεωργίου του Χριστού, τούς ευλαβεστάτους ιερείς, τούς μοναχούς, τίς μοναχές, εκείνους και εκείνες που έπιμελούνται τό έργο τής κατήχησης, τής μελέτης του Θείου λόγου και κάθε άλλης δράσης, που άποσκοπεϊ στην οίκοδομή του Σώματος τής τοπικής Έκκλησίας.

Όλους αυτούς τούς καλούς οίκονόμους τής χάριτος, οι όποιοι στό έξής θά άποτελούν άναφαίρετο κομμάτι τής καρδιάς και τής άγάπης μου, τούς παρακαλώ από τούτη τήν στιγμή νά προσεύχονται για έμένα. Τούς θεωρώ συνοδοιπόρους μου έν Χριστώ, συνεργάτες στό έργο τής σωτηρίας των ανθρώπων και τούς προσκαλώ σέ συσστράτευση ένότητας και άγάπης.

Χαιρετίζω τόν φιλόθεο και φιλοπρόοδο λαό τής Θεοσώστου έπαρχίας τήν όποία καλούμαι νά ποιμάνω, τής άγιωτάτης Μητροπόλεως Αίτωλίας και Άκαρνανίας, τόν καθένα και τήν καθεμιά στους έξι δήμους που τήν άπαρτίζουν. Αυτόν τόν λαό, τόν εύγενή, τόν προσηλωμένο στις παραδόσεις τής πίστεώς μας, τόν καλλιεργημένο πνευματικώς, μέ ιερή προσμονή λαχταρώ και έγώ νά έναγκαλιστώ έν «σπλάγχνοις Ίησοϋ Χριστού», και αυτόν νά διακονήσω μέ όλες μου τίς ψυχικές και σωματικές δυνάμεις, όλα τά χρόνια τής ζωής μου.

Τό συναίσθημα που μέ κυριεύει αυτή τήν ιερή στιγμή, είναι ή χαρμολύπη. Βιώνω, συγχρόνως, φόβο και έλπίδα, τέλος και άρχή. Είσηλθα στον Ίερό τουτο Καθεδρικό Ναό των Αθηνών ως ό Πρεσβύτερος Δαμασκηνός. Και τώρα καλούμαι νά καταθέσω αυτή μου τήν ταυτότητα, νά εγκαταλείψω όσα μέχρι στιγμής γνώριζα ως τρόπο ζωής και διακονίας.

Ίδού, γέγονε καινά τά πάντα. Ό Πρεσβύτερος δίνει τή θέση του στον Αρχιερέα. Άναμένω νά λάβω τή Χάρη της Αρχιερωσύνης, όχι ως προνόμιο και ιδιοκτησία, αλλά για νά ταυτίσω ολοκληρωτικά τήν ύπαρξή μου μέ τήν Έκκλησία, τό Σώμα του Χριστού· για νά άπαρνηθώ έτι και έτι τό ίδιον θέλημα και νά καταστήσω τόν έαυτό μου έπιφάνεια λευκή, έλεύθερη από ιδιοτελείς σκοπούς και άγωνία προσωπικής καταξίωσης, ώστε πάνω σέ αυτήν νά έγγραφούν ό πόνος, ή άγωνία, ή πνευματική άναζήτηση των ψυχών, που μου έμπιστεύεται σήμερα ή Χάρις του Θεού. Έπωμίζομαι τήν όδύνη όλοκλήρου του λαού του Θεού, μέ τήν έπιθυμία νά μιμηθώ τόν Κύριο, που μέ τή σταυρική Του θυσία φέρει τίς πληγές σύνολης τής ανθρωπίνης φύσεως. Τά τραύματα των ανθρώπων καθίστανται πληγές δικές μου αλλά και καύχησή μου, διότι μέ άξιώνουν νά μετάσχω στό σχέδιο τής θυσιαστικής άγάπης του Θεού για τή σωτηρία των ανθρώπων. Πρός Αυτόν προσβλέπω και άλλο δρόμο δέν έχω από τήν ταύτιση μέ τή θυσία Του, ώστε νά γευθώ και νά προσφέρω τήν άνέκφραστη χαρά τής Άναστάσεώς Του. Προσφέρομαι πρός συσταύρωση, ώστε νά καλέσω σέ συνανάσταση.

Προσεγγίζοντας μετά φόβου και τρόμου τη μεγαλύτερη και ιερότερη στιγμή της ζωής μου, στιγμή που μετράει για την αιωνιότητα, αισθάνομαι την ανάγκη να αναμετρήσω όλη μου την πορεία, και εύχαριστία και δοξολογία να αναπέμψω στον Άγιο Θεό, που μέ αξίωσε να περάσω από τόπους και να γνωρίσω ανθρώπους, που έγιναν σταθμοί καθοριστικοί, οδηγώντας την ταπεινή κιβωτό του βίου μου σε τούτη την ώρα την ανεπανάληπτη, μέσα σε αυτόν τον ιερό και σεβάσμιο Ναό.

Σάμος, ο πρώτος μου σταθμός, ή γενέτειρά μου. Τό νησί, που ανασαίνει ειρηνικά στη γαλανή ευρύτητα του Αιγαίου τη μυρωμένη αύρα της Μικρασίας, τό μελτέμι της Ανατολής, τη μυστική πνοή του νησιού της Αποκάλυψης. Έδω μέ περιμένει τό πατρικό μου σπίτι, που μέ κράτησε στην αγκαλιά του τά δεκαοκτώ πρώτα χρόνια της ζωής μου. Εύλαβικά ασπάζομαι τά τιμημένα χέρια των γονιών μου, του πατέρα μου Σταύρου και της μητέρας μου Σταματίας, που όδηγησαν τά βήματά μου από την παιδική μου ηλικία στην Έκκλησία. Αναπολώ την πληρότητα των νεανικών μου χρόνων, που μου έξασφάλισαν οι γονείς μου, διδάσκοντάς με την πίστη στον Θεό, την έμπρακτη αγάπη στον συνάνθρωπο, τον σεβασμό στις παραδόσεις της πατρίδας μου. Τούς εύγνωμονώ για όλα αυτά, όπως εύγνωμονώ και την αγαπημένη μου αδελφή Μαρία, τον γαμπρό μου Πέτρο και τά ανίψια μου Νικόλαο και Σταματία, διότι στά κατοπινά μου χρόνια υπήρξαν για μένα συνοδοιπόροι πλήρεις αγάπης και σεβασμού προς τον άγωνα και τίς επιλογές μου. Αναπολώ ακόμα τη σεβάσμια μορφή του ταπεινού έφημερίου της Ένορίας μου π. Σταματίου, που έγινε πρότυπο και έμπνευση στην ιερατική μου κλήση. Τέλος, μέ απέραντο σεβασμό φέρω ενώπιόν μου τη μορφή του άσκητικού επίσκοπου του νησιού μου μακαριστού Παντελεήμονα Μπαρδάκου, που είχε προφητεύσει τη μελλοντική μου αφιέρωση στην Έκκλησία, ιδιαίτερα, όμως, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου κ. Εύσεβίου, που αποτελεί για μένα στηλογραφία εργατικότητας, μεθοδικότητας, απaráμιλλης έντιμότητας και άκλόνητης ύπομονής. Κλίνω τό γόνυ μπροστά τους και τούς εύχαριστώ από καρδιάς.

Δεύτερος σταθμός της ζωής μου, ό Πειραιάς, τό μεγάλο λιμάνι της πατρίδας μας, γίνεται τό κατ' έξοχήν λιμάνι της ψυχής μου. Οι άνησυχίες της νιότης μου, οι άγῶνες μου και τά όνειρά μου βρίσκουν άνταπόκριση και διέξοδο, ή πορεία μου νόημα μοναδικό. Η σπουδή μου στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών μου προσφέρει γνώσεις θεολογικές· ή δέ Πρόνοια του Θεού μέ συνδέει μέ πρόσωπα που στάθηκαν για μένα θησαυροί άνεκτίμητοι και έπηρέασαν έκτοτε εύεργετικά τη ζωή μου. Από τά μεγαλύτερα δῶρα του Θεού υπήρξε ή γνωριμία μου μέ τον Πρωτοσύγκελο της Ί. Μ. Πειραιώς, τον πατέρα Ιγνάτιο Γεωργακόπουλο, που αναλαμβάνει την πνευματική μου καθοδήγηση. Αναπαύει την ψυχή μου ή ήρεμία

τοῦ χαρακτήρα του, ἡ ἀκεραιότητα τοῦ ἤθους του, ἡ γαλήνη τοῦ προσώπου του. Πείθει χωρίς νά δεσμεύει, ἐμπνέει χωρίς νά προβάλλεται, χειραγωγεῖ διακριτικά τήν ψυχή μου στό μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης. Μητροπολίτης τότε τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας ὁ Γέροντας Καλλίνικος, μέ εἰσάγει στό ἱερό Βῆμα, ἀναβιβάζοντάς με στόν βαθμό τοῦ διακόνου. Ὅσο ζοῦσε, στεκόμουν μέ δέος καί ἀπεριόριστο σεβασμό μπροστά στόν δυναμικό αὐτό Ἱεράρχη, τόν ἱεροπρεπῆ λειτουργό, τόν δεινό ἱεροκήρυκα μέ τόν ἀπαράμιλλο ἱεραποστολικό ζῆλο καί τήν καλλίκαρπη διακονία. Καί τώρα, πού ἔχει πλέον μετατεθεῖ στά οὐράνια σκηνώματα, εἶμαι βέβαιος ὅτι μέ περιβάλλει προστατευτικά ἡ πατρική του στοργή καί αἰσθάνομαι ἀκαταμάχητη τήν ἀνάγκη, αὐτήν τήν ἱερή στιγμή, νά ζητήσω τήν ἀγία του εὐχή.

Καί, ἰδού, ὁ τρίτος σταθμός τῆς ζωῆς μου μέ περιμένει: ὁ Βόλος, ἡ Μητρόπολη Δημητριάδος, ἡ εὐλογημένη Μαγνησία. Στήν πρόσκληση τοῦ νεοεκλεγέντα Γέροντά μου Μητροπολίτου Δημητριάδος ἀπαντῶ μέ τήν ὑπακοή μου. Τόν ἀκολουθῶ μέ πνεῦμα μαθητείας, μέ τήν ἐπιθυμία νά σταθῶ πιστός συνοδοιπόρος του στήν ἐπισκοπική του ἀποστολή καί νά θυσιαστῶ μαζί του γιά τήν Ἐκκλησία. Κι ἐκεῖνος μέ τιμᾷ μέ τήν ἐμπιστοσύνη του καί μέ τήν ἀνάθεση εὐθυνῶν: τῆς Ἀρχidiaconίας, τοῦ Ἰδιαιτέρου του Γραφείου, τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου, τῆς Ποιμαντικῆς τῶν Ἀναγνωστῶν καί τῶν Ἱεροπαίδων, τῆς ἰδρύσεως τῆς Παιδικῆς καί Νεανικῆς Χορωδίας τῆς Μητροπόλεως, τῆς ἀνέγερσης καί ἀποπεράτωσης ἱ. Ναῶν.

Μοῦ προσφέρει μέ τά σεπτά του χέρια τή χάρη τῆς Ἱερωσύνης, καί μαζί, τήν εὐχή του νά ποιμαίνω τή μεγαλάνυμη ἐνορία τῆς Ἀναλήψεως. Ὁ περικαλλής Ναός της ἀποτελεῖ ἔκτοτε τήν πνευματική μου κιβωτό, ὅπου καταθέτω τίς βαθύτερες δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου, βιώνοντας μοναδικές ἐμπειρίες λατρείας μέσα σέ μιᾷ ζωντανῇ ἐκκλησιαστικῇ κοινότητι. Συνεφημέριοι, στελέχη καί ἐνορίτες, σέ ἓνα θεοφιλῆ συναγωνισμό ἀγάπης, στηρίζουν κάθε φιλανθρωπική καί ἱεραποστολική δραστηριότητα, καί παράλληλα ἀναπαύουν τήν ψυχή μου.

Μέ τέτοια ἀποθέματα δύναμης, μοῦ δίνουν χαρά τά διαρκῶς αὐξανόμενα καθήκοντά μου: ὡς Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου ἀρχικά καί Πρωτοσυγκέλλου κατόπιν· ὡς Προέδρου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καί ὑπευθύνου τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ τῆς Μητροπόλεως· ὡς προϊσταμένου τῆς ἱστορικῆς Ἐνορίας τῆς Μακρινίτσας, δημιουργοῦ δέ καί διευθυντοῦ τοῦ πρώτου Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου τῆς Μητροπόλεως, στό γραφικό αὐτό πηλιορείτικο χωριό· ὡς συντονιστοῦ τοῦ Γραφείου Νεότητος καί τῆς ἐκδοσης σύγχρονων κατηχητικῶν βοηθημάτων· ὡς Προέδρου τοῦ Γηροκομείου Καναλίων, μέ τούς τροφίμους καί τό προσωπικό τοῦ ὁποίου συνδέθηκα μέ δεσμούς ἀγάπης καί ἔγινα μέλος τῆς οἰκογένειάς τους· καί τέλος, ὡς ὁραματιστοῦ τοῦ «Μικροῦ Παραδείσου» καί τῆς «Γωνιάς τοῦ Θεοῦ», δύο πρότυπων καί πρωτότυπων χώρων ἀπασχόλησης

τῶν παιδιῶν.

Ὅλες αὐτές οἱ πνευματικές ἐπάλξεις μοῦ προσφέρουν τήν εὐκαιρία νά γευθῶ τήν εὐλογία τῆς συμπόρευσης καί τῆς ἐπικοινωνίας μέ ἀναρίθμητους συνεργάτες, ἱερεῖς, μοναχούς καί λαϊκοὺς ἀδελφούς, σέ μιά πορεία πολυσχιδοῦς προσφορᾶς. Κρατῶ ὅλους μέσα στήν καρδιά μου σέ μιά θέση ξεχωριστή καί τούς ἐκφράζω τήν πιά βαθιὰ μου εὐ-γνωμοσύνη.

Ἡ κατ' ἐξοχήν, ὅμως, εὐλογία τούτων τῶν χρόνων εἶναι ἡ μαθητεία μου στό πλευρό σας, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου. Στό πρόσωπό σας εἶδα ὅχι μόνο τόν ὁραματιστή Ἱεράρχη μέ τό εὐρύ πνεῦμα καί τόν εὐστροφο νοῦ, μέ τό ἐπικοινωνιακό χάρισμα καί τήν ἐκπληκτική ὀξυδέρκεια, ἀλλά καί τόν καλό ποιμένα, πού σέ καιροῦς πολυδιάσπασης καί κατακερματισμοῦ, μοναξιᾶς καί ἀπομόνωσης, λειτουργεῖ ὡς παράγοντας καί ἐγγυητής εἰρήνης, συναλληλίας καί ἐνότητας. Στό πρόσωπό σας γνώρισα τόν στοργικό πατέρα, πού δέν φεῖδεται κόπων καί θυσιῶν, προκειμένου νά ἐμπνεύσει στά παιδιά του τόν στόχο τῆς ἀγιότητος. Μέ διδάξατε ἔμπρακτα τήν ταπείνωση, πού ἐνώνει καί συγχωρεῖ, τήν ὑπομονή, πού ἀνέχεται καί μακροθυμεῖ, τήν ἀγάπη, πού ἐλευθερώνει καί ἐμπιστεύεται, τήν ἐμπιστοσύνη, πού ἀναδεικνύει τά χαρίσματα καί δίνει καρποφορία στοὺς κόπους.

Ἀνήκει σέ σᾶς, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, ἡ χαρά τῆς σημερινῆς ἡμέρας, ὡς ἐλάχιστη ἀνταμοιβή τῶν κόπων σας γιά μένα καί τῆς καθοριστικῆς συμβολῆς σας στήν ἐκκλησιαστική μου καταξίωση. Τώρα πού ἦλθε ἡ ὥρα ἀπό τήν ἀγαπημένη πόλη τοῦ Βόλου νά ξεκινήσω γιά τήν εὐλογημένη γῆ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, ζητῶ ταπεινά τήν εὐλογία καί τήν εὐχή σας, Σεβασμιώτατε Πατέρα μου, γιά νά τήν ἔχω ἐφόδιο πολῦτιμο στήν πορεία καί στή διακονία μου. Μαζί μέ αὐτήν ζητῶ ἀκόμη ὡς ἐπιστηριγμό τίς προσευχές τῶν μελῶν τοῦ «κοινοβίου» μας τῆς ἐπισκοπικῆς Σας κατοικίας: τοῦ π. Μαξίμου, τοῦ π. Ἰγνατίου, τοῦ π. Σεραφεῖμ, τοῦ π. Καλλινίκου καί, βέβαια, τῆς «ψυχομάνας» τῆς πνευματικῆς μας οἰκογένειας, τῆς πιστῆς καί ἀφοσιωμένης κας Μαρίας.

Κρατῶ πυξίδα ἀλάνθαστη, Σεβασμιώτατε Γέροντά μου, τό φωτεινό σας παράδειγμα. Καί στό θησαυροφυλάκιο τῆς ψυχῆς μου φυλάσσω μέ εὐλάβεια τίς παρακαταθῆκες πού ἔλαβα ἀπό σᾶς. Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί δι' εὐχῶν σας, δέν θά διαψεύσω τίς προσδοκίες σας. Δέν θά ὑποστείλω τά λάβαρα τοῦ ἀγῶνα μου. Θά πορεύομαι «νήφων ἐν πᾶσιν, ἔργον ποιῶν εὐαγγελιστοῦ, τήν διακονίαν μου πληροφορῶν».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα. Αὐτή τήν ἱερή γιά μένα ὥρα ἐπιτρέψτε μου νά ἀπευθυνθῶ πρὸς τό Σεπτό Πρόσωπό Σας μέ ἰδιαίτερο σεβασμό, τιμὴ καί εὐλάβεια. Τά λόγια δέν εἶναι ἱκανά νά ἐκφράσουν τή βαθιὰ καί ἰσόβια εὐγνωμοσύνη μου γιά

τήν ἀγάπη Σας, τήν ὁποία γεύθηκα «ἐν πλησμονῇ»· ἀγάπη γνήσια πατρική, πού ὑπεραμύνεται τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας, πού λαχταρᾷ καί κάνει τό πᾶν γιά νά ἀνακουφίσει τόν ἀνθρώπινο πόνο, πού γνωρίζει νά συγχωρεῖ, πού ἀφουγκράζεται τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν της καί παλεύει καί ἀγωνίζεται γι' αὐτά. Ἐνδειξη μόνο, μέσα στίς πολλές, γιά τοῦ λόγου μου τό ἀληθές, εἶναι ἡ θεσμοθέτηση ἀπό τήν πολιτεία, χάρη στίς δικές Σας ἄοκνες προσπάθειες, τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν ἱερέων σέ ὅλη τήν ἐλληνική ἐπικράτεια, γιά τήν ὁποία καί ἐγώ προσωπικά καί – εἶμαι βέβαιος – καί ὅλος ὁ ἱερός Κλήρος σᾶς εὐγνωμονεῖ!

Οἰακοστρόφος στούς δύσκολους καιρούς μας τῆς κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δίνοντας μαρτυρία Χριστοῦ ἰσχυρή, ἐργαζόμενος γιά τήν δόξα Του καί τήν προαγωγή τοῦ Σώματός Του ταπεινά καί ἀθόρυβα, μέσα σέ μιά εὐλογημένη πολλές φορές σιωπή πού ἱεουργεῖ τό μυστήριό τῆς ἐνότητος, μέ μιά ἀμετάθετη σταθερότητα πού χαρίζει ἀσφάλεια σέ ὅλους μας, θά ἀποτελεῖτε πάντα γιά μένα ἕνα ὁδοδείκτη ἀuthεντικῆς πορείας, ἕνα πρότυπο πρός μίμηση. Ταπεινά ὑπόσχομαι νά ἀκολουθήσω τό φωτεινό Σας παράδειγμα ὡς γνήσιος υἱός φιλοστόργου Πατρός. Ἡ παντοτινή μνημόνευση τοῦ Σεπτοῦ Ὀνόματός Σας σέ κάθε Θεία Λειτουργία θά εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς υἱικῆς ἀφοσίωσης καί τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης μου πρός Ἐσᾶς καί δι' Ὑμῶν στήν ἀγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὀλόθερμες καί υἱικές εἶναι οἱ εὐχαριστίες μου καί πρός ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, τά τίμια μέλη τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσους συμμετέχουν στήν Ἱερή Μυσταγωγία τῆς σημερινῆς εὐσημης ἡμέρας, ἀλλά καί ὅσους συμπαρίστανται συμπροσευχόμενοι γιά τήν ἀναξιότητά μου.

Ἰδιαιτέρως τοὺς λειτουργοὺς Ἀρχιερεῖς:

Τόν Ἅγιο Σιδηροκάστρου, τόν φιλακόλουθο καί φιλόκαλο Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας.

Τόν Ἅγιο Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως, τόν ἀεικίνητο καί φίλεργο Ποιμενάρχη τῆς προσφυγικῆς Μητροπόλεως τῆς Δυτικῆς Θεσσαλονίκης.

Τόν Ἅγιο Λευκάδος καί Ἰθάκης, τόν γλυκή καί μελίχιο Ποιμένα τῆς Παναγιωσκεπάστου νησιωτικῆς Μητροπόλεως.

Τόν Ἅγιο Νέας Ἰωνίας, Φιλαδελφείας, Ἡρακλείου καί Χαλκηδόνας κ. Γαβριήλ, τόν πρωτόπορο, δυναμικό, ἐπικοινωνιακό καί ἐργασιομανῆ Μητροπολίτη.

Τόν Ἅγιο Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἱερώνυμο, τόν ἐμβριθέστατο Ἐπίσκοπο μέ τήν πλούσια ἐκκλησιαστική ἐμπειρία καί μέ τόν γνήσιο καί ἀσυμβίβαστο ἐκκλησιαστικό του λόγο.

Τέλος, τόν Άγιο Πολυανῆς καί Κιλκισίου κ. Βαρθολομαῖο, τόν πολυφίλητο ἀδελφό καί ἀχώριστο συνοδοιπόρο μου ἀπό τά φοιτητικά μας χρόνια, τόν πλήρη φόβου καί εὐλαβείας γιά τόν Θεό, σεβασμοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, ἀγάπης καί εὐγένειας ἀρχοντικῆς, τό πολύτιμο καί ἀδιατάρακτο στήριγμά μου αὐτά τά 30 χρόνια τῆς εὐλογημένης συμπόρευσης μᾶς.

Εὐχαριστιακά στρέφω τήν καρδιακή προσευχή μου, στους δύο ἀκουσίως ἀπουσιάζοντες Ἀγίους Ἀρχιερεῖς:

Τόν Ἅγιο Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, τόν ἡσυχαστή ἐπίσκοπο, τόν ἐμβριθῆ θεολόγο, τόν πολυγραφότατο συγγραφέα, τόν μαθητή σύγχρονων Ἀγίων καί κληρονόμο τῆς χάριτός Του. Ὡς τοποτηρητής τῆς χηρευούσης Ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας ἐπί δέκα ὁλόκληρους μήνες ἐργάστηκε θυσιαστικά, περιοδεύων, κηρύττων, ἱεουργῶν καί διδάσκων, γιά νά παραδώσει τό θεῖο αὐτό Γεώργιο στόν νέο Ἐπίσκοπο, ἔτοιμο πρός καλλιέργεια καί καρποφορία. Θά τοῦ εἶμαι γι' αὐτό ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου ἑσαεὶ εὐγνώμων.

Καί τόν Ἅγιο Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο, τόν καρδιακό καί ἐπιστήθιο φίλο, πού γνωρίζει νά ἀγαπᾷ τούς ἀνθρώπους μέ ἀπλότητα μέσα ἀπό τά βάθη τῆς παιδικῆς του καρδιάς, νά λατρεύει τόν Θεό μέ θεῖο ἔρωτα, νά διακονεῖ τήν τοπική του Ἐκκλησία μέ στιβαρότητα, συνέπεια καί ἀνδρεία.

Εὐχαριστῶ ἀκόμα καί τούς ἱερεῖς, πού περιστοιχίζουν τούτη τήν ὥρα τό Ἱερό Βῆμα, καί ἰδιαίτερως τόν νεώτερο τῶν ἀδελφῶν μου, ἀλλά τόσο ξεχωριστό γιά τά τάλαντά του Ἀρχιμανδρίτη Ἰγνάτιο Μουρτζανό, τόν ρέκτη, γλωσσομαθῆ, ἐργατικότατο καί μεθοδικότατο Πρωτο-σύγκελλο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης, πού λαμπρύνει τήν διακονία του μέσα στήν ἐκκλησία μέ τά πολλά του χαρίσματα.

Ὅμοίως εὐγνώμωνῶ καί ὅλους ὅσοι παρίστανται, συμ-προσεύχονται καί συμμετέχουν στό κορυφαῖο αὐτό γεγονός τῆς ζωῆς μου: ἄρχοντες ἀπό τόν Βόλο καί τήν Αἰτωλοακαρνανία, Μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσώπους στό Ἑλληνικό Κοινοβούλιο, στήν Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Τοπική Αὐτοδιοίκηση, Πρόεδροι καί Μέλη τοπικῶν φορέων καί συλλόγων.

Μέ καρδιακή καί εὐχαριστιακή ἐπιθυμία ἀπευθύνομαι, τέλος, στούς συγγενεῖς, φίλους, μοναχούς καί μοναχές, πνευματικά μου παιδιά, συνεργάτες, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ὑποβλήθηκαν στήν ταλαιπωρία μεγάλου ταξιδιοῦ γιά χάρη μου. Τούς εὐχαριστῶ καί πάντα θά τούς προσφέρω τήν ἀγάπη μου καί τήν προσευχή μου.

Τέλος, αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά μνημονεύσω καί τούς κεκοιμημένους ἀρχιερεῖς

Λαρίσης και Τυρνάβου Ἰγνάτιο, Ἐλασσώνος Βασίλειο, Καστορίας Σεραφεῖμ, Σισανίου καί Σιατίστης Παῦλο, Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ἱερεμία, Κεφαλληνίας Γεράσιμο καί Τράλλεων Ἰσίδωρο, γιά τούς ὁποίους ἀνέκαθεν ἔτρεφα αἰσθήματα ἰδιαίτερης ἀγάπης καί σεβασμοῦ. Τούτη τήν ἀγία ὥρα ἐπικαλοῦμαι τίς εὐπαρρησίαστες εὐχές τους, γιά νά τίς ἔχω ἐφόδιο στό στάδιο πού ἀνοίγεται μπροστά μου.

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Υἱϊκῶς καί ταπεινῶς παρακαλῶ νά ἔχω τήν προσευχή καί τήν στήριξή Σας, ὥστε νά εἶναι ἡ ἐπισκοπική μου διακονία θεάρεστη καί ἀνεπίληπτη, σύμφωνη μέ τίς προτροπές τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πρός τόν ἅγιο Πολύκαρπο ἐπίσκοπο Σμύρνης, προτροπές τίς ὁποῖες αἰσθάνομαι ὅτι ἀκούω ἀπό τά δικά Σας πατρικά χεῖλη αὐτή τή στιγμή:

«Σέ παρακαλῶ στό ὄνομα τῆς χάριτος πού φέρνεις, νά συνεχίσεις τόν δρόμο σου καί νά στηρίζεις κλῆρο καί λαό στήν πίστη, γιά νά σωθοῦν. Νά ὑπερασπίζεσαι τόν τόπο μέ κάθε ἐπιμέλεια, σωματική καί πνευματική. Νά φροντίζεις τήν ἐνότητα, ἀπό τήν ὁποία δέν ὑπάρχει ἀνώτερο. Νά τούς ὑπομένεις ὅλους, ὅπως καί ὁ Κύριος ὑπομένει ἐσένα. Νά ἀνέχεσαι μέ ἀγάπη. Νά ἀφοσιώνεσαι σέ ἀδιάλειπτες προσευχές. Νά ζητᾷς περισσότερη σύνεση. Νά μένεις ἄγρυπνος, ἔχοντας πνεῦμα ἀκοίμητο. Στόν κάθε ἄνθρωπο νά μιλᾷς κατά τρόπο πού ταιριάζει στόν Θεό. Νά καταβάλλεις τελικά περισσότερο κόπο, γιά νά λάβεις τόν στέφανο τοῦ Θεοῦ».

Ἀμήν.